

En splinter ny Vise

om

Konstabel Olsen,

som først dræbte sin Kjæreste
og siden sig selv.

Pris: 10 Ore.

Kristiania.
Forfatterens Forlag.
1892.

V box 1:2

Mel.: „Tænk naar en Gang.“

Konstabel Olsen gaar og patruljerer
I den stjerneklare Aftenstund,
Midt i Gaden kjæk han spankulerer,
Fuld af Livslyst, glad og kjærnesund.

At, hvor lidet stakkels Olsen aner,
Hvad der venter ham af Sorg og Gru —
Freidig for sin Tanke han fremmaner
Billeder, der gjør ham glad i Hu.

Han ser sig staa ved Alteret med hende,
Som nys til Kjærest han sig kaared ud;
Han ser sig selv fra Kirken hjem at vende
Og favne ømt sin søde unge Brud.

At, snart han denne Salighed skal nyde, —
Til Vaaren skal jo deres Bryllup staa.
Ved Tanken herom maa han sig vel fryde
Og føle sig saa let og glad som faa.

I denne Gade bor hans elskte Pige;
Hun aner ei, at han er hende nær,
Thi han har jo totalt glemt at sige,
At han fra nu af patruljerer her.

Han standser foran Huset, hvor hun lever,
Hun, som han drømmer om ved Dag og Nat;
Hans Hoved svimler, glad hans Hjerte bæver,
Herinde findes jo hans største Skat.

Goem mon hun tænker paa i Aftenstunden?
Hvor mon dog hendes Længsler flyver hen?
At, hendes Tanke er dog sikkert bunden
Til ham, til hendes Hjertes bedste Ven.

Men som han staar i disse søde Tanker,
Hvad faar han vel ei pludseligen se?
Af Skræk og Harme Olsens Hjerte banker,
Og Sjælen krymper sig i Sorg og Ve.

Thi ud af Porten hans Malena kommer
Med en Sjømand kjærlig Arm i Arm.
Smile gjør hun som den fagre Sommer,
Glad bevæget følger hendes Barm.

Sjømanden sig ned til hende bøier,
Stirrer hende dybt i Diet ind,
Men ei alene hermed han sig nøier,
Nei, han kysser ogsaa hendes Kind.

Olsen føler Blodet i sig syde,
Rasende han styrter mod dem frem:
„Hvad har dette her vel at betyde!“
Striger han og griber fat i dem.

„Er det Olsen! Na, jeg tror jeg daaner!“
Raaber Pigen synkende i Rna.
„Ja, det er mig, og jeg Dig ikke skaaner,
Huff paa, at Olsen er ei noget Fæ.“

„Falske Pige, Du har knust mit Hjerte,
Som saa ømt og trofast for Dig slog,
O, hvor brænder ei min Sjæl af Smerte,
Din Braad har saaret dybt, Du falske Snog.“

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

„Men Din Straf skal ikke udeblive,
Ei for intet har Du skuffet mig,
En stakket Tid Du endnu er i Live;
Tji om en Stund det ude er med Dig.“

„Å, kjære Olsen, spar mig!“ — bad den Arme,
Men Olsen hører ei paa hendes Bøn.
„Nei,“ svarer han, „jeg kan mig ei forbarme,
Du maa bekomme Din fortjente Løn.“

Dermed greb han Kniplen ved sin Side,
Slog den fast i hendes Bænde ind,
Og hun maatte fluks i Græsset bide,
Pigen med det sletteste, falske Sind.

Olsen sig i Hast til Siden vender
For at gribe Sjemanden — dog Ve!
Hvorhen sine Blikke end han sender,
Er dog denne intetsteds at se.

Fuld af Sorg og Kval da Olsen haster
Fra Stedet for sin mørke Gjerning bort
Og i Aferselven fluks sig kaster,
Han kan ei leve efter denne Tort.

Og Aferselvens dybe, mørke Bænde
Gjør kjærlig Ende paa hans Kval og Strid.
De slutter fast omkring den blege Bænde
Og luller ind ham i en Søvn saa blid.

Eftertryk forbydes.

E. WALLE & CO., CHRISTIANIA.